

[Ulrich.]

holdt sig til at aflejre bestemte Indtægter, som altsaa skal kunne anvendes til Køb af de Jorder, man vil lade Kommunerne udstykke. Denne Aflivning af den saakaldte radikale kommunale Jordfond kan man kun hilse med Glæde, for den var af den Art, at man ikke kunde ønske den etableret.

I sidste Paragraf i Kapitel V, § 23, er der ogsaa en Ændring, som er bemærkelsesværdig, idet det bestemmes, at man ikke maa tvangsekspropriere de Ejendomme, man ønsker at erhverve ved Byerne, medmindre Ejendommens Grundværdi er mindst to Trediedele af Ejendomsskyldværdien. Dette turde være en i og for sig fornuftig Bestemmelse, som man savnede i det radikale Lovforslag i Fjor.

Naar man ser paa de almindelige Bestemmelser, som gaar ud paa at baandlægge bestemte Statsindtægter til Statens Jordfond til Supplering af denne, forfærdes man over den Letsindighed, hvormed der fra visse Sider handles med Statens Værdier. Naar man tænker sig, at herefter skal de Summer, som erhverves ved Afhændelse af Staten tilhørende Ejendomme med Fradrag af den Ejendommen paahvilende Gæld, lægges ind under Jordfonden, forfærdes man over disse Tanker. Altsaa, hvis man en skønne Dag solgte en Statsjendom som f. Eks. Garderkasernen, saa vilde man fra socialdemokratisk og radikal Side have lagt Pengene, der indkommer ved Salget, ind i Statens Jordfond!

Man forfærdes over, hvorledes man fra den Side er indstillet, thi er det virkelig saaledes, at man fra *den* politiske Side mener, at Staten kan ofre Millioner paa Millioner, Hundreder af Millioner paa at komme unge danske Landmænd til Hjælp, naar de vil etablere selvstændige Bedrifter, uden samtidig at ofre en Tanke paa alle de Tusinder og atter Tusinder af unge Mennesker i andre Erhverv, som ogsaa ønsker selvstændige Bedrifter. Dem tænker man ikke paa. Nej, man har gennem denne Jordlovgivning med de store Millionbeløb, man aarlig har givet efter den gamle Husmandslov, med de mægtige Millionbeløb, man giver gennem Jordfonden, ofret paa dette ene Erhvervs Omraade en mægtig Støtte til de unge Mennesker, som gik ind til dette Erhverv, og samtidig lader man alle de andre Erhvervs unge Mennesker skøtte sig selv.

Er der virkelig ingen Grænse for, hvor langt den danske Rigsdag og Regering mener, man paa dette Omraade kan gaa uden at iværksætte lignende Foranstaltninger til Fordel for andre Erhverv? Naar

man nu oven i Købet til Jordfonden vil henlægge alle de Indtægter, som Staten faar fra forskellig Side ved Salg af Statsejendomme o. s. v., saa tror jeg nok, det maa siges, at man er inde paa en Glidebane, hvorfra man sikkert ikke vil komme helskindet i Land.

Det andet Punkt i § 24 bestemmer, at Renter og Afdrag af Staten tilhørende Prioriteter i faste Ejendomme, der afhændes efter denne Lovs Ikrafttræden, skal henlægges til Statens Jordfond. Jeg er Ejer af en forhenværende Skovridergaard, som har tilhørt Staten, og jeg har en Førsteprioritet staaende hos Staten i denne Ejendom. Efter Lovforslaget skal altsaa de aarlige Renter, som jeg yder Staten, indbetales i Jordfonden. En ganske mærkværdig, en ganske absurd Tanke efter min Mening.

Jeg tror, man maa indstille sig paa at se mere nøgternt, mere ligetil paa disse Forhold, og jeg kan ikke lade være at fremsætte den Tanke, jeg fremsatte i Fjor, fremsætte den nu, hvor vi har en anden Landbrugsminister, end vi havde i Fjor. Er Tiden ikke inde til at nedsætte en Kommission — ikke fordi vi fra vor Side er Tilhængere af Kommissioner —, men er Tiden ikke virkelig inde til, at den højtærede Minister foranlediger nedsat en Kommission til at overveje hele dette Spørgsmaal, til at undersøge til Bunds de nuværende Jordloves Virkninger gennem den Periode, vi nu har tilendebragt, for derefter at fremsætte Forslag om en centraliseret Jordlov, som kunde give ren Besked paa dette Omraade, den Besked, som man endnu søger i mange forskellige Love, som de Mennesker, der benytter dem, slet ikke er i Stand til at komme til Bunds i?

Selve dette at skrive dette Lovforslag har ikke været noget Hekseri. Jeg antager ikke, det har forvoldt den højtærede Landbrugsminister mange søvnløse Nætter; for det er i Virkeligheden gaaet for sig paa den Maade, at man har taget et Æg fra den ene Rede og et Æg fra den anden Rede og slaaet dem sammen i en Æggecake — men man har kun efter min Opfattelse begaaet den Fejl, at man har glemt at se efter, om nogle af Æggene ikke var raadne, og derfor er hele Æggebogen blevet ødelagt. Men det er jo muligt, at den højtærede Minister vil følge denne min Henstilling og nedsætte en saadan Kommission, og at der saa derigennem virkelig vil kunne komme et godt Resultat ud af Overvejelserne af alle disse forskellige Ting.

Jeg har paa mit Partis Vegne mangfoldige Gange udtalt mig om hele dette